

smart
age

MAISIE VERSUS ANTARCTICA

JACK JACKMAN

corintjunior

Traducere din limba engleză de
Ioana Radu

corint^vjunior

Cum să supraviețuiești la capătul lumii

Capătul Lumii, așa se numește orașelul ăsta mititel, aflat chiar în partea de jos a Argentinei. Tata spune că Ushuaia este ultimul oraș din lume: dacă mergi în continuare spre sud, urmează Antarctica.

E deja întuneric atunci când Guillermo ne conduce afară din aeroport, la hârbul pe roți care este mașina lui. Aerul se simte altfel acum: tăios și tare. Ultimele raze de soare transformă în auriu vârfurile munților, în timp ce micul orașel de la poalele lor licărește în penumbră.

Nu ți-a venit niciodată să deschizi o carte și să te cuibărești în ea? Exact asta simt că am făcut eu acum. Sunt într-o aventură fantastică, cu pitici și palate plutitoare. Poate că se ascund chiar printre încrețiturile munților ăstora ascuțiți. Cerul e brăzdat de dâre

roșiatice – de la flăcările dragonilor. Sau poate de la apus.

De-abia aștept să pot să explorez și eu ca lumea. Cine știe, poate reușim să călărim vreun dragon, să găsim un castel bântuit. E cel mai interesant loc în care am fost eu vreodată.

Deși, sinceră să fiu, până acum am fost doar în opt locuri. Punând la socoteală și școala mea, și orașul Buenos Aires.

Guillermo conduce mașina extrem de tare și pe partea greșită a drumului. În spate nu există centură de siguranță, așa că fiecare curbă mă aruncă dintr-o parte în alta. E chiar mai bine decât în montagnes russes-ul din avion. Tatei nu-i place deloc.

Guillermo o ia pe un drum de țară, oprește în fața unei clădiri mari și albe, după care parchează mașina. Mă rog, „parchează” e mult spus. De fapt, oprește pur și simplu și-și abandonează mașina în mijlocul drumului.

Tata se dă jos încercând să nu se uite la mașină. La școală, când parcăm, tata face o mie de manevre, în sus și-n jos, până când mașina e parcată exact între dungile albe, cu precizie milimetrică. O mașină care nu este parcată drept îl agită ca o viespe care-l bâzâie la cap. Probabil că și mașina lui Guillermo îl bâzâie la cap ca o viespe furioasă, care are și-o drujbă; cu toate astea, tata nu spune nimic.

Clădirea albă pare abandonată.

— Ăsta e hotelul? întreb. Nu arată ca un hotel.

— N-avem timp de hoteluri, spune tata, care arată bine, odihnit, deși nu cred că a mai dormit de când am plecat de acasă. Acesta este Aeroclubul.

— Ești bine, *nena*? mă întreabă Guillermo. Ai fața adormită.

Habar n-am cât e ceasul. Mă simt ca și cum am călătorit încontinuu din Evul Mediu și până acum. Ceasul meu spune că e două, ceea ce n-are niciun sens. E un ceas cu limbi, deci nu știu dacă e miezul zilei sau miezul nopții.

— Nu mi-e nici măcar un pic de tot somn, spun, deși nu pare că păcălesc pe nimeni, mai ales că încep să casc exact în mijlocul propoziției. E vreo toaletă pe aici?

— Hai cu mine, spune Guillermo și descuie ușa de la Aeroclub.

Ne conduce prin clădire, până ajungem la două toalete, una pentru mine, una pentru tata.

Oglinda e așa de sus, că nu pot să-mi văd decât creștetul capului. Părul meu arată mai rău ca de obicei, stă tot într-o parte, zici că m-a prins curentul într-un tunel. Dacă nu îl perii curând, va ajunge mai încălzit ca șireturile de la pantofii unui miriapod. Într-o zi se va încurca atât de tare, că va trebui să-l tai pe tot, și asta mă va face să par și mai mică. Părul reprezintă cam un sfert din înălțimea mea.

Peria e încă în valiza care a rămas în mașină. Va trebui să mă duc s-o iau.

Tata e pe hol, stă nemișcat cu ochii la un ceas de pe perete. Are părul ud și s-a schimbat de hainele pe care le avea înainte. Își verifică ceasul.

— A rămas în urmă, mormăie el, apoi se întinde și mută limba mare a ceasului o fracțiune de milimetru în față.

— Ai făcut duș, tată? Ce rapid ai fost!

Aud apa curgând din baia cealaltă.

— Și ai lăsat apa să curgă, din nou.

Tata apleacă atunci capul ca să asculte.

— Ce prostie din partea mea, chiar așa. Cumva că-utai asta?

Și arată spre mica valiză de la picioarele mele. Sunt așa de obosită, că nici n-am observat-o.

Odată ce părul meu e o idee mai descâlcit, mă descurc să ajung afară, în aerul rece al nopții. Guillermo stă confortabil într-o adâncitură mare în capota mașinii lui. Încă mai are ceșcuța mică de lemn cu paiul de metal, și din când în când o umple din nou cu apă fierbinte dintr-un termos.

— Simți bine acum? mă strigă, văzându-mă.

Dau din cap că da.

— Ce-i asta?

Îmi întinde ceșcuța.

— Acesta este *maté*. Este ceai, ceai argentinian. Vrei și tu?

Eu nu vreau. Arată ca și cum cineva a dat un tufiș prin mașina de tocat, după care l-a amestecat

cu rumeguș. Guillermo vede ce față fac și râde. Îi oferă și tatei, care, spre surprinderea mea, își sprijină rucsacul de mașină, se apleacă și ia ceșcuța. Gura tatei se strepezește după prima înghițitură. E clar că nu-i place. Oricum, putea să fie și apă de baltă cu viermi morți în ea, tot ar fi fost prea politicos să zică ceva.

Tata și Guillermo vorbesc în spaniolă, în timp ce eu admir priveliștea. Orașul e pe malul unui golf plin cu bărci cu vele. Soarele serii le aprinde de parcă ar fi electrificate. Eu mă uit în apă după sirene. Nu-mi pasă ce zice tata – într-un loc ca ăsta ar putea s-apară în orice clipă. Mi-ar fi plăcut să am o cameră foto. Aș muri pentru un smartphone, dar tata nu-mi dă voie nici măcar cu două pahare legate cu sfoară. N-am decât să mă holbez la toate astea atât de mult, încât să nu le pot uita vreodată.

Nici pentru asta nu e timp. Guillermo își strânge ceaiul lui cu rumeguș și mergem către un depozit de fier ruginit, a cărui poartă este deschisă.

Înăuntru este un avion mic și vechi. De-a dreptul minuscule. E doar un piculeț mai mare ca mașina lui Guillermo, are o elice în față, trei roți de mărimea unor farfurii de cină și aripi care îmi ajung cam până-n talie. E sigur din secolul trecut sau poate chiar din cel de dinaintea lui. Și el e plin de julituri, exact ca mașina lui Guillermo.

Tata se uită în jurul lui, confuz.

— Eu credeam că e vorba de un avion charter. Acesta-i doar..., îngaimă el cu vocea pierdută, în timp

ce ochii fixează cu groază micuțul avion. Dar ăsta-i...
Măcar zboară?

Guillermo ridică din umeri. Nu-i tocmai răspunsul pe care-l aștepta tata.

— Și pilotul? zice tata, a cărei voce se stinge mai tare de la o secundă la alta. Credeam că ne întâlnim cu pilotul aici.

Guillermo reușește să rânjească și să soarbă din *maté* în același timp.

Privirea tatei se mută de la vechitura de avion la căzătura de mașină, abandonată în mijlocul drumului. Și-n cele din urmă, înapoi la Guillermo.

— Tu? spune el cu o voce atât de stinsă, încât nu aud ce zice, dar știu că vorbește, pentru că îi văd buzele mișcându-i-se.

Dacă s-ar face și mai palid, cred că aş putea să văd direct prin el. Cred că tocmai am zărit prima fantomă din viața mea.

Cum să rămâi calm într-o situație de criză

— **C**um adică nu știe nimeni că suntem aici? Încerc să-mi pun mâinile în șolduri, dar e imposibil s-o fac și cu mănușile, și cu geaca de iarnă.

Tata înghite în sec, ajustându-și propriul fermoar de la geacă. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Mă neliniștește să mă uit la el.

Își mai dregă o dată vocea. Pare că azi are o problemă cu gâtul.

— Mă rog, ceea ce am făcut noi nu era întocmai... permis.

N-are cum să fie adevărat. Tata nu încalcă niciodată regulile, nici măcar pe cele despre cratime, care sunt complet inutile. Odată și-a dat seama că avea douăzeci și unu de kilometri la oră într-o zonă unde limita era de douăzeci. Așa că a luat-o drept (dar încet)

către secția de poliție și s-a predat ca un criminal periculos. Cât pe ce să-l aresteze pentru că i-a făcut să-și piardă timpul! Așa că mă aștept să-mi spună că aveam culoarea greșită la luminile de semnalizare ale avionului sau ceva de genul ăsta.

Dar nu, tata are să-mi facă o confesiune mult mai gravă.

— De fapt, nu ai voie să zbori în Antarctica, îmi spune. Nu fără permis și nici fără o echipă și multe alte lucruri. Ceea ce nu era deloc bine pentru cartea mea. Așa că eu și Guillermo a trebuit să forțăm un pic regulile.

Rămân cu gura căscată. Tata forțând regulile e ca un vegetarian care mănâncă un urs panda. Clar voi aduce asta în discuție data viitoare când voi avea vreo problemă la școală. Nu doar data viitoare, de *fiecare* dată.

— Deci ce-ai făcut? întreb.

Dacă e ceva îndeajuns de grav, e posibil să-mi fie de folos tot liceul. Asta presupunând că vom mai pleca vreodată din Antarctica. Oare există licee în Antarctica?

Tata oftează.

— Guillermo a înaintat un plan de zbor în care spunea că mergem în Georgia de Sud. O insulă la est de Ushuaia. Atunci când chiar vor începe să ne caute, o vor face în direcția complet greșită.

— Deci nu vine nimeni?

Tata clatină din cap.

— Nu-i nimic, zic. Cât de curând o să treacă alt-cineva pe-aici, nu-i așa? Adică, putem să facem auto-stopul, sau ceva de genul ăsta, adaug și scot un deget afară, ca să-i arăt cum să atragem atenția unui turist aflat în trecere. Sau putem să o luăm pe jos. Până la urmă, tot o să dăm de cineva.

Dar tata clatină în continuare din cap.

— Nu locuiește nimeni în Antarctica. Aici nu vine niciun turist. Nu e nimeni aici, Maisie. Suntem singuri.

Nu e bine.

Am citit o carte despre un bărbat pierdut într-o lume mitologică. Era și un monstru gigantic, cu multe tentacule, iar povestea nu s-a terminat bine nici pentru bărbat, nici pentru monstru. Dacă o fi unul și pe aici? Dacă ne pândește pe sub gheață, gata să ne înșface și să ne ia cu el sub apă?

Dar eu sunt cu tata. Tata poate să facă o aterizare forțată fără să fi luat o singură lecție de zbor. A învățat spaniolă fără să fi fost măcar o dată în Spania. Sunt sigură că o să-i vină o idee. Are nevoie doar de o mică scânteie ca să se pună în mișcare. Așa mă simt și eu în fiecare zi înainte de școală.

— Nu-i nicio problemă, spun. Tu scrii acum ***Cum să supraviețuiești în Antarctica***, corect? Deci cum supraviețuim?

— Dar tocmai asta e, răspunde tata. Că încă nu am scris-o. Nici măcar n-am făcut lista cu toate uneltele

de care ai nevoie, iar de lista cu cele de care nu ai nevoie nici nu mai zic.

Tata se așază în fund pe gheață, cu ochii la Guillermo.

— N-ar fi trebuit niciodată să te las să vii, mormăie. Știam că e prea riscant.

Eu încuviințez din cap.

— O să fie cea mai tare aventură din lume! Haide, tată, ai scris cărți despre orice! Care-i primul lucru pe care-l faci într-o situație de criză?

— Să nu intri în panică, spune, și în ochi îi sclipește o jumătate de zâmbet, iar eu nu sunt sigură dacă a vrut sau nu să facă o glumă.

Mă gândesc la monstrul cu tentacule uriașe.

— Bine, pentru asta e deja prea târziu. Ce altceva?

— Adăpostul, spune tata, ca și cum ar citi de pe-o listă. Avem nevoie de un adăpost.

Perfect. Facem progrese.

— Așadar, putem să ne construim un adăpost din..., spun și mă uit în jurul meu, însă în afară de gheață nu mai avem decât rucsacul galben al tatei, dar asta-i tot. Ai cumva un cort în rucsac?

Tata privește deznădăjduit.

— Nu.

Am înțeles: singurul lucru pe care îl avem este gheața.

Ce-ar face Năluca Noptii? Ar construi un palat de gheață. Nu, stai, asta e dintr-un film.

Cum să supraviețuiești în Antarctica

După ce ne-a construit un adăpost, tata e din nou stăpân pe situație. În mare parte, asta-i un lucru bun. Acum îi vin o grămadă de idei, nu numai despre cum să supraviețuim în Antarctica, dar și despre cum o să-și scrie cartea când se va întoarce.

Pare să fi uitat că, de fapt, noi nu știm exact cum să ne întoarcem.

Acum o oră ne luptam pentru supraviețuire. Acum suntem într-o excursie cu cortul în natură. Și nu orice fel de excursie, ci una educativă. Nu știu cum, dar situația noastră de criză s-a transformat într-un test.

— Care sunt lucrurile esențiale supraviețuirii, Maisie? mă întreabă tata.

Nimic mai simplu.

— Un televizor, internet, o carte bună și o toaletă în casă.

Tata nu prea-și dă seama dacă glumesc sau dacă vorbesc serios.

Oftez.

— Adăpostul, evident. Apa și mâncarea. Și o toaletă în casă.

— Bine, bine, spune tata. Ai uitat un singur lucru. Ceva care să ne țină de cald, adaugă și-și desface rucsacul, din care scoate un mic aragaz. Așa ceva, îmi spune, după care îl așază între mine și Guillermo. De unde să luăm niște apă?

— Din rucsacul tău, spun. Probabil că ai și un mic lac acolo înăuntru.

Tata aruncă un ochi în rucsac, de parcă nu-și mai aduce aminte dacă a împachetat sau nu un lac. Câteodată e greu să-ți dai seama dacă glumește.

— Niciun lac, nici mare, nici mic. Nici măcar un heleșteu.

— Nu putem mânca zăpadă? întreb. Sau s-o topim pe aragaz?

— Excelent! strigă tata, de parcă i-aș fi recitat tabla înmulțirii cu șapte. Este apă dulce, deci chiar o putem bea. Și cu mâncarea cum facem?

— N-a spus Guillermo că o să facem un picnic?

Tata înlemnește. A uitat să aducă picnicul.

— Tată, tu n-ai adus niciun pic de mâncare?

Tata se uită iar în adâncurile rucsacului său galben.

— Doar câteva batoane de ciocolată pentru situații de criză. Ce zici, ai vrea?

Tot timpul.

Apropo, ciocolata pentru situații de criză este fix precum ciocolata normală, dar pe care tata o ține pentru urgențe. Acasă pare că are câte o urgență în fiecare seară, chiar după ce mă duc eu la culcare.

Scoate două ciocolate care se transformă în cină. Nu-i deloc stilul tatei, să-mi dea ciocolată în loc de fructe. În mod normal, mesele mele sunt strict monitorizate ca să conțină proporția perfectă între proteine și carbohidrați. Tata spune că vrea să mă fac mare și puternică, dar e clar că n-o să fiu niciodată nici una, nici alta.

Ciocolata tatei pentru urgențe este delicioasă, mult mai bună decât ciocolata lui surpriză (surpriza fiind că înlocuiește toate ciocolatele cu broccoli). De fapt, este cea mai bună ciocolată pe care am mâncat-o vreodată. Sfat de aur: dacă vreți ca o ciocolată să aibă un gust și mai bun, încercați să vă prăbușiți în Antarctica.

În timp ce mâncăm, tata împătorește ambalajele goale în triunghiuri de origami și le pune înapoi în rucsac.

— Totuși, nu putem supraviețui doar cu ciocolată, spune.

Eu, una, aș fi dispusă să încerc.

— Trebuie să găsim o sursă adevărată de hrană, continuă tata și dă să se ridice în picioare, apoi vede ce față fac. Ce s-a întâmplat, Maisie?

— N-am putea oare să ne și odihnim un pic, înainte să ieșim iar?

Tata se uită la ceas.

— Aoleu, e trecut de ora ta de culcare!

Ne-am prăbușit cu avionul în Antarctica și ne luptăm pentru supraviețuire. Numai tata putea să-și facă griji pentru ora mea de culcare într-o asemenea situație.

Soarele atârână jos pe cer, strălucind direct prin ușa noastră lipsă.

— N-ar trebui să așteptăm să se facă noapte? Întreb. Și să dormim când e întuneric?

Tata clatină din cap.

— Acum este noapte. Este miezul nopții.

Mă uit din nou la soarele care strălucește pe cer.

— Ești absolut sigur?

— Suntem în interiorul cercului polar antarctic. Asta înseamnă că soarele nu apune vara. Nu se va face întuneric. Cel puțin, nu până în luna februarie.

Nu cred că pot să aștept până în februarie.

Tata aprinde aragazul ca să încălzească noua noastră casă. Face o gaură în acoperiș și blochează parțial intrarea cu rucsacul lui, lăsând un mic spațiu prin care să intre aerul. Stă pe băncuța de gheață, cu spatele rezemat de zid. Mă cuibăresc și eu lângă el. N-am mai dormit așa de când eram mică. Vreau să mai trec o dată prin tot ceea ce s-a întâmplat azi, să-mi aduc aminte fiecare detaliu, ca să pot să-mi scriu următorul

capitol din carte: accidentul, gheața, igluurile. Dar în loc să fac asta, adorm cu fredonatul tatei în fundal.

Nu știu cât timp a trecut, dar lumina s-a schimbat. Pereții de gheață sunt acum aproape albi.

— Hopa sus, Maisie! îmi spune tata. Pasărea care se scoală de dimineață prinde toți viermii!

Viermi, bleah!

Vântul s-a întetit, și un curent puternic şuieră prin iglu. Tata pare că s-a odihnit toată noaptea, deși cred că a stat în picioare în tot timpul ăsta. Sincer, chiar nu știu cum reușește, habar n-am.

S-a trezit și Guillermo. Stă în fund și conversează cu tata în spaniolă. Lângă el, pe jos, e ambalajul unei ciocolate.

— *Buenos días, nena*¹, îmi spune când, în sfârșit, deschid ochii.

Îi cam tremură vocea, dar se străduiește totuși să zâmbească.

— Buenos Aires, îi răspund.

E singura spaniolă pe care o știu.

El rânjește.

— Bine ai venit la capătul lumii!

Bea din *maté*, pe care și-l tot reîmprospătează cu apă dintr-un ibric care bolborosește pe aragaz.

¹ „Bună dimineața, draguțo” (spaniolă în original) (n. red.).

Tata își mută rucsacul galben din prag și scoate capul afară pe „ușă”. Probabil că verifică să nu fie caracatițe uriașe. Sau sireno-vampiri.

Mă doare gâtul. Mă doare spatele. Practic mă dor toate. Părul meu este un mare nod care nu se va mai descâlci vreodată. Nu cred că în Antarctica există perii de păr.

— Guillermo, nu ziceai tu că Ushuaia este capătul lumii?

— Mi-am schimbat părerea, îmi spune Guillermo.

Încearcă să râdă, dar asta îi face brațul să tremure și se schimonosește de durere.

— Te doare mâna? întreb.

O întrebare stupidă, pentru că e clar că-l doare.

— Tatăl tău a dat multe medicamente, spune Guillermo. Legat bine mâna. Ar trebui să scrie o carte despre cum să fii asistentă.

Mă gândesc un pic la cărțile tatei înșirate pe rafturi. Nu-mi amintesc să fie vreuna despre cum să fii asistentă.

— Îmi pare rău pentru avionul tău, îi spun.

Guillermo dă dintr-un singur umăr.

— Nu avionul meu. Proprietar Aeroclub. Dar cred că nu lasă pe mine să mai zbor.

— N-a fost vina ta că ne-am prăbușit, îi zic.

Guillermo face o față indignată.

— Sigur că nu! Eu nu fac niciodată accident.

— Dar noi chiar am făcut accident.

Guillermo clatină din cap.

— Eu nu. Eu pilot. Tatăl tău, *el* a făcut accident, mai spune și deschide gura ca să izbucnească într-un hohot de râs, apoi se răzgândește. Nu, nu mă mai lasă să zbor pentru că vor afla că am zburat în Antarctica fără permis.

Guillermo pare un pic necăjit.

Tata bagă capul înapoi în iglu.

— Afară e frig și vânt. Tu trebuie să rămâi aici, Guillermo. Stai la căldură. Eu și Maisie ieșim un pic să luăm ceva de mâncare.

— Să luați ouă și șuncă pentru mine, ne spune Guillermo. Și cafea. Cu trei cuburi de zahăr.

— Să văd ce au în meniu, îi zice tata. E posibil să nu mai servească micul-dejun la ora asta.

Mă uit la ei ca la doi oameni nebuni. Guillermo nu se poate abține să nu râdă când vede ce față fac.

— Greșit, spun. Suntem mai degrabă oamenii peșterilor, care pleacă să vâneze animale sălbatice.

— În acest caz, rânjește Guillermo, doi iepuri pentru mine. Și un porc mistreț. Cu trei cuburi de zahăr.

Numele meu este Maisie.

Scriu povești cu eroi și aventuri. Prin urmare, știam că tata nu e un erou. Dar apoi ne-am prăbușit cu avionul în Antarctica. E frig de crapă pietrele. O focă-leopard vrea să mă mănânce. Și nu vine nimeni să ne salveze!

Tata are un secret, unul imposibil de crezut, unul pe care l-a ținut ascuns de mine toată viața mea. O să aflu despre ce e vorba!

Asta dacă nu mă prăpădesc mai întâi în Antarctica.

Plină de umor, această poveste emoționantă este perfectă pentru cei mai îndrăzneți dintre cititori!

12+

ISBN: 978-630-361-250-8

9 786303 612508

www.edituracorint.ro

